

Uudella viisumilla Karjalaan pe 3.2. - su 5.2.2017

Itä-ajan ylitys vaatii aina oikeat ”dokumentit”. Sellaiset on taas minullakin. Kulttuuriasioiden vuoksi viisumin saatuani tuli heti mahdollisuus laittaa se testiin. Matkalla olin 3.2.-5.2. välisen ajan. Lähdin pastori Andrein kyydissä Mujejärven-Tiiksan, Kalevalan ja Kostamuksen kierrokselle. Sain mahdollisuuden käyttää useamman puheenvuoron sekä soittaa jumalanpalveluksessa talvikohmeaa kosketinsoitinta kömpelöillä käsilläni. Kulttuuriahan sekin on, tyytyväisenä ajattelin ja mieleni täytti levollisuus viisumini oikeasta käytöstä. Nimittäin naapurimaassa on tärkeää huomioida, että on oikeat dokumentit ja niille oikeanlainen käyttö. Eli ”pravda+pravda” on yhtä kuin normalna! Vai menikö se nyt ihan oikein? Joka tapauksessa matkat menivät oikein jouheasti ja monet ystävät eri kylillä tuli kätellyksi ja halatuksi. Vaihdoin kuulumiset ja sain eväiksi mietintämyssyyn yhtä ja toista. Matkalla soittelin myös Kemiin, jossa ei nyt mitään erikoisempaa ole tapahtunut. Odottavat kuitenkin Suomesta vierailulle. - Josko maaliskuun lopulla pääsen ja Antero jo aiemmin.

Mujejärven suunnalla seurakuntalaisten kokoontuminen heidän omissa kokoontumispaikoissaan on edelleen tärkeä viikon kohokohta nimenomaan niille, jotka ovat tottuneet käymään vuosien mittaan jumalanpalveluksissaan. Vuodet vierivät ja voimat vähenevät seurakuntalaisilta, mutta onneksi Andrei-pastori jaksaa heitä käydä hakemassa kirkolle ja viemässä takaisin koteihin. Hm, jollakin voi tulehusten esteenä olla jopa kylällä liikkuvat koirat. - Muuten huopikkailla matka taittuisi, mutta kun on ne koirat... Ne hyppivät ihmisten ympärillä. Pelottaa. Kävelen ei uskalla tulla... No, ensimmäisenä sisälle tullut babuska pääsi tälläkin kertaa turvallisesti perille ja istahti odottamaan jumalanpalveluksen alkua. Hän ennätti kuitenkin huokaista ääneen, että seurakunta joutuu luovuttamaan vuokratun kirkkotilansa pois. ”Ah, voi, voi, voi...” - Monet vuodet seurakuntalaiset saivatkin kuin ”armosta” pitää ko. tilaa omanaan. Nimittäin lakiin oli kyllä jo kauan sitten kirjoitettu, ettei kirkko voi olla esim. koulun tai lastenkodin yhteydessä. Silmät kai oli vuokrasopimusta tehdessä suljettu ja parasta tulevaisuutta toivottu. Remonttiakin on tehty sisältä ja ulkoa, mutta nyt on koittanut taas se vuosi, jolloin kevääseen mennessä pitäisi löytää uusi tila, sillä lastenkoti on samassa rakennuksessa!

Mujejärvellä oman, kirkoksi sopivan rakennuksen haku on siis päällä. Minäkin sain olla Andrein mukana katsomassa erästä sievää omakotitaloa. Aika sopivalta vaikutti pienelle seurakunnalle, mutta taitaa olla pula ruplista vielä tässä vaiheessa. - ”*Hopeat, kullat Herran on ja päiväni myös ovat Herran...*” Tuon ajatuksen toivoisin olevan totta myös Mujejärven kirkkotilan hankinnan kohdalla. Ymmärrän edelleen kuinka tärkeä yksittäisille seurakuntalaisille olisi, jos he saisivat mahdollisimman pian vaikkapa vaatimattomammankin kokoontumistilan. Tämä rukousaiheeksi.

Mujejärven kirkkotilan toimisto /sakasti.

Kirkkotila pitäisi saada, katsomassa yhtä sievää myytävää taloa.

Sitten kirkon ovet kiinni ja kohti Tiiksaa.

Toinen huoli Mujejärven seurakunnassa ilmeni viime vuoden lopulla, kun seurakuntaneuvoston pitkäaikainen puheenjohtaja ja asiapapereiden allekirjoittaja halusi luopua tehtävästään. Seurakunta ei voi toimia kovinkaan pitkään, jos seurakunnan asiapapereiden allekirjoitukset puuttuvat virallisen allekirjoittajan puutteessa! Suomen puolelle tultuani sain kuitenkin kuulla, että tällainen henkilö, joka ottaisi oman toimensa ohella hoitaakseen välttämättömät allekirjoitus- ym. asiat, on löytymässä "harpin säteeltä" eli vajaan 300 kilometrin päästä. Matkat ovat pitkiä, mutta ne toimivat hyvinä testipaikkoina. Täytyy olla aikamoista kutsumusta seurakuntatyöhön kansallisillakin, jos ja kun lähtevät satojen kilometrien päässä oleviin seurakuntiin auttamaan.

Sitten taas jumalanpalveluksen ja babuskojen viennin jälkeen, hyppäsin minäkin babuska pastorin kyytiin ja niin matkasimme Tiiksaa kohti. Muuten tiet olivat tähän vuoden aikaan todella hyvässä kunnossa! Jo Mujejärvelle matkatessa kiinnitin huomioni aurattuihin teihin ja sain

kuulla, että teiden kunto on parantunut uuden "valvovan tiemestarin" vaihduttua noin vuosi sitten. Mikä hänen virkanimikkeensä liekin sitten, mutta näyttää vauhdittaneen työläisten työhaluja. Siihen on voinut vaikuttaa myös jonkun kulttuuriryhmän vierailu Mujejärvellä. Eihän heitä voi vaatia kovin huonojen teiden ja taipaleiden taakse. Niinpä minunkin "kulttuuripersonan" oli helppo matkata ainakin tällä kertaa. Talvituiskujen vuoksi en voi tietenkään olla varma kuinka on tieasiat ensi kuussa, mutta silloin taitaa olla eri kuljettajatkin. Tehdään sitten taas uusi tietarkastus.

Tiiksan "kuhnassa" alttari.

Pian siis matkamme meni ja olimme kiertämässä kirkkoa Tiiksan lumisessa kylässä. Kun ei toiselta puolelta päästy kirkolle, niin kierrettiin toiselle puolelle ja löytyihän se samanlainen jalkaisin kuljettava, kantava polku ja kirkon oma Viktor, joka tapansa mukaan tuli iloisena auttamaan pastorin laukun kantamisessa. Tällä kertaa kokoonnuimme kirkon keittiössä. - Tuli "rätisi" kaminassa ja "kuhnassa" oli jo jotakuinkin lämmintä. Hyvä oli seurakuntalaisten tulla yhteen. - Laulut, yhteiset rukoukset ja saarna hoitivat seurakuntalaisia. Ja kaikki tarkenivat sisällä talvisäästä huolimatta. Jumalanpalveluksen jälkeen juotiin tsajut ja kahvit, maisteltiin kahvileivät ja "spassiboiden" eli kiitosten jälkeen Sura kantoi meidän tuomat vaatteet

Tiiksan "urkunurkkaus".

keittiön lattialle, josta kaikki saivat ottaa sopivaksi katsomansa vaatekappaleet kainaloonsa. No, kaikkea ei tällä kertaa löytynyt, mm. vunukan vunukoille olisi tarvittu farkkuhousuja. - Poikalapset kun niitä sielläkin enemmän kuluttavat Karjalan mäntyihin kiipeillessään. Mutta "patom, patom" eli josko myöhemmin saisimme viedyksi niitäkin?

Sitten koitti hetki, *"että nyt on laulut laulettu ja lähdeittä on..."* siis iloinen Viktor taas lähti kantamaan pastorin laukun autolle ja niin pääsimme ajelemaan pois päin Tiiksasta. Matkalla sitten Andrei-pastorin kanssa keskustelimme Tiiksan seurakuntalaisten kohtaamisesta syntyneistä tunnelmista. - Rukous on voimallisin ase esim. ihmisten välisissä "propleemeissa". - *"Hän säättää ja ilmat säättää ja aallot tainnuttaa ja hyisen hallan häättää ja viljan vartuttaa. Hän onneen meidät ohjaa, myös aikaan vaikeaan. Sen rakkauden pohjaa ken pystyy koskaan tutkimaan?"* Näin on asia myös sydämemme tilan ollen kyseessä. Ihmisten väliset ihmissuhdeongelmat – nuo tuimat sydänten myrskyt Herran Henki voi tyynnyttää! Jotain tätä koimme esirukousten tuloksena jo tapahtuneen. Rukouksin on edelleen muistettava ihmisiä myös Tiiksassa.

*Tiiksan kirkolta lähtiessä.
Kummalta puolelta mäntyä
olisi kuva pitänyt ottaa, no
kierreltiin sitä muutenkin
kirkolle pääsyä...*

Sitten köröteltiin hämärän hyssyssä kohti Kostamusta ja Kalevalaa. Ja tiet olivat jälleen hyviä, turvallinen kyyti ja rattoisa keskustelu vauhdittivat matkaamme. Andrei tyytyväisenä totesikin, että *"Raili on sellainen radio, josta kuuluu vain hyviä uutisia."* Hyvä niin, etten ole se Venäjän kuuluisa *"sarafaaniradio"*, jossa ei ole edes sulkemisnappulaa ja jonka kautta voi kuulua myös *"ämmäin tarut"* ja muut huhupuheet. Koetan sitä ominaisuutta tietysti varoa, mutta mielenkiintoista on kuitenkin pitkillä matkoilla keskustella tärkeistä asioista. - Jo ennen Tiiksasta lähtöä sain puhelinsoiton Kalevalan Suralta. Annoin puhelun Andreille ja Andrei käsitti, että joku Katri-babuska olisi otettava Kostamuksesta kyytiimme. Minä korjasin Andreille, että nyt oli kysymys Suran tyttärestä, joka on sairaanhoitajana Kostamuksessa. Hän halusi edellisen yövuoron jälkeen lähteä käymään kotonaan. Onneksi tunsin hänet, jotta emme vahingossa ottaneet kyytiin babuskaa emmekä vierasta dievuskaa. Kostamuksessa oli jo pimeää, mutta sovitulta pysäkiltä nousi kyytiimme iloinen Katjuska ja matkamme Kalevalan suuntaan saattoi jatkuu. Hyvissä ajoin olimme Kalevalassa, olimme kiitollisia teiden kunnosta ja muustakin jaksamisesta. Seuraavana aamuna Andrei lähti taas hakemaan babuskoja kirkkoon.

Tiffanytyö Kalevalan kirkosta.

Oli ilo tavata tuttuja. Myös muutamia minulle vieraampia henkilöitä tuli jumalanpalvelukseen. Kalevalan kirkolla - kahta lukuun ottamatta - kaikki puhuivat karjalankieltä. Kirkon uusi emäntäkin puhui karjalaa. Kotoista oli liittyä joukkoon. Inkerin kirkon venäjänkielinen virsi- ja laulukirja on käytössä muissa seurakunnissa, mutta Kalevalassa jumalanpalveluksessa lauletaan suomalaisesta virsikirjasta, vaikka liturgiaosuudet ja rukoukset toimitetaan kahdella kielellä. Nyt se käykin näppärästi kun Inkerin kirkon pappiskoulutuksessa käyvä Ivan (kuten Andreikin) on myös kaksikielinen ja voi toimia tehokkaasti Andrei-papin apuna. Kalevalan kasvattina Ivan on kuin lahja seurakunnalle. Hän toimii myös seurakuntaneuvostossa ja allekirjoittaa tärkeitä papereita. Hän pitää myös pyhäkoulua lapsille ja tekisi viikolla muutakin, mutta kun hänellä ei ole autoa! Laaja on Kalevalan kylä ja vielä laajemmat laitumet eli matkat on pitkiä Kalevalan piiriin kuuluville kylille esim. Jyskyjärvelle ja Borovoihin. Siinä tärkeä rukousaihe. Ivanin palkka-asia on myös toinen rukousaihe tulevaisuutta ajatellen. Ihannetilanne olisi silloin, jos *"työmies olisi leipänsä ansaitseva"* Kalevalassakin.

Kalevalan jumalanpalvelus, alttarilla.

Jumalanpalveluksen jälkeen lähdettiin Kalevalasta kohti Kostamusta, sillä Andreilla oli jumalanpalveluksen pito myös siellä. Hyvin ehdittiin komealle kirkolle eli helluntaiseurakunnan tiloihin, jossa jo vuosia seurakunta on saanut yläsalin kokoontumispaikakseen, silloin kun ei muuta toimintaa siellä ole. Omat hankaluudet tietysti liittyy siihen, kun kaksi seurakuntaa kokoontuu samoissa tiloissa. Toisen ryhmän kuoroharjoittelut voivat kuulua toisen jumalanpalvelukseen tai tilat ovat varatut ns. omalle käyttäjäkunnalle jne., mutta ystävällisellä joustolla ovat kuitenkin kostamulaiset selvinneet. Välillä lienee tullut ajatus, että katoliselta kirkolta olisi lainattu seurakuntasalia, mutta teologisista syistä se

ajatus on tainnut kariutua. - Lampaat tarvitsevat paimenen, mutta myös riittävän suojan selviytyäkseen elossa. Näin olisi hyvä, jos Kostamuksen luterilaiset saisivat tuntea samoin kuin hyvin huolehdittu lammaslauma. Nyt täytyy vain ajatella, että mennään niillä resursseilla, mitkä ovat käytettävissä. Joka tapauksessa minäkin sain jälleen tavata ystävällisiä ihmisiä Kostamuksessa. Huomasin kuinka virkistyneiksi he tulivat Sanan ja tsaiju-kupin äärellä. Niin minäkin! Ja taas sitten seuraavalla kerralla tavataan, jHs...

Tie on pitkä ja utuinen ja joskus pölyinenkin, mutta hyvin meni tällä kertaa.

Sitten loppumatkasta sananen. Kävimme Andrein kanssa vielä "euron kaupassa" ja sieltä ostin matkavarusteiksi pienen kotelon, jossa oli rullalankoja, neuloja, neppareita ja mittanauha. Näitä voidaan vielä tarvita monilla kulttuurimatkoilla, jos esim. kiireessä ratkeaa mekon helma, irtoaa neppari tai jos täytyy mitata "kvarttiiran" eli huoneiston koko tai vaikkapa ystävien rakkaus. - Vieraanvaraisessa Karjalassa kun voi vyötärön ympärys eli painon hallinta huomaamatta karata käsistä. Käväisimme myös tietokone- ja tablettikaupassa sekä piipahdimme ruokakaupassa, sillä onneksi muistin, että Venäjältä saa edullisesti soodaa! Neljä pakettia ostin kerralla, eikä ollut kallista, vain 21 ruplaa paketti.

Siis täytyy ostaa kun halvalla saa! - No, ihan oikeasti se on mitä parhain puhdistusaine ja vanha kansa tietää sille monet muut käyttömahdollisuudet. Tosin Andrei-pastori tiesi ja pelotteli minua tullilla, että josko kyselevät millaista pommia aion rakentaa. Kuulemma jonkinlaisen panoksen rakenteluunkin se sopii. Onneksi eivät kyselleet. Varmaan olivat vakuuttuneita, ettei nyt tuollainen kulttuuribabuska sellaista suunnittele. Ja enhän minä... pois se minusta! Hyvin siis pääsin Suomeen suunnittelemaan kodin siivousta. Mieheni oli jälleen uskollisena vastassa Kuhmossa. Niin taas yksi matka kotiin sujui sujuvasti.

- Muuten, tuosta soodasta puheenollen tuli mieleeni vielä Raamatun lausekin, jonka jätän lukijoille pohdittavaksi ja muistoksi tältä kulttuurimatkalta: "Vaikka pesisit itsesi saippualla ja käyttäisit paljon lipeätä, saastaiseksi jää sittenkin sinun syntisi minun edessäni, sanoo Herra, Herra." Jer. 2:22 Tai: "Sillä jos sinä vielä lipiällä pesisit itses ja ottaisit paljon saippuaa, kuitenkin sinun pahuutes näkyy minun edessäni, sanoo Herra, Herra." Biblia (1776)